

SOẠN TẬP KINH MỘT TRĂM TRUYỆN NHÂN DUYÊN

QUYỂN 3

Phẩm 3: THỌ KÝ BÍCH-CHI-PHẬT

21- Truyện Vương Tử Hóa Sinh Chứng Thành Bích-Chi-Phật

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại nước Ma-kiệt-đề. Ngài dẫn đầu các Tỳ-kheo lần lượt đi giáo hóa các nơi. Đến bên bờ sông Hằng, thấy một ngôi tháp cũ kỹ đổ nát, không ai tu sửa, các Tỳ-kheo bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, đây là ngôi tháp gì mà đổ nát, không người sửa sang tu bổ như thế?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Trong hiền kiếp này, tại nước Ba-la-nại, có vị vua tên là Phạm-ma-đạt-đa. Vua cai trị nhân dân bằng chánh pháp, đời sống nhân dân rất sung túc, an vui, trong nước không có chiến tranh, tai địch, tật bệnh; có nhiều voi ngựa, trâu dê, lục súc và các thứ vật báu. Tuy nhiên, vì không có con, vua phải cầu Thần linh để mong có con mà cũng chẳng có kết quả gì.

Bấy giờ, trong vườn của vua có một cái ao, trong ao mọc lên một bông sen rất đẹp. Khi hoa nở có một đứa bé đang ngồi kiết già trên bông sen, đầy đủ ba mươi hai tướng tốt và tám mươi vẻ đẹp của bậc đại nhân, miệng phát ra mùi thơm hoa Ưu-bát-la, các lỗ chân lông trong thân có mùi hương chiên-đàn.

Khi ấy người giữ ao thuật lại việc này cho vua nghe. Nhà vua rất vui mừng, bèn cùng hậu phi đến tận nơi. Thấy đứa bé ấy, vua và hậu phi hoan hỷ khôn xiết, muốn chạy lại bồng lấy đứa bé, thì đứa bé liền nói kệ cho vua nghe:

*Đại vương thường mong cầu
Nên nay ứng nguyện vua.
Vì thấy vua không con
Nay đến làm con vua.*

Vua, hậu phi và thế nữ nghe nói thế, ai cũng vui mừng liền ẵm lấy đứa bé về hoàng cung nuôi dưỡng.

Đứa bé lớn dần và mỗi bước chân đi đều có mọc hoa sen, trong lỗ chân lông trên thân thoát ra mùi hương chiên-đàn. Do đó, vua đặt tên cho con là Chiên-đàn Hương.

Một hôm, đứa bé tự quan sát thấy mỗi dấu chân mình đều có mọc hoa sen, ban đầu thì tươi đẹp, nhưng không bao lâu đã úa rụng, bèn tự nghĩ: “Thân ta đây rồi cũng phải chết”. Tâm ngộ được lý vô thường, nên đứa bé thành Bích-chi-phật, thân bay lên hư không, hiện mười tám thứ thân biến rồi nhập Niết-bàn.

Lúc ấy vua, hậu phi và thế nữ đều ngửa mặt lên trời mà kêu khóc. Sau đó đem thi hài Bích-chi-phật về hỏa thiêu, nhặt lấy xá-lợi, xây tháp cúng dường. Cho nên ngôi tháp này chính là ngôi tháp ngày xưa ấy.

Các Tỳ-kheo lại bạch Phật:

–Vị Bích-chi-phật ấy đời trước tu phước đức gì mà được quả báo như vậy, cúi xin

Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay vô lượng kiếp, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Ca-la-ca-tôn-đà. Trong chánh pháp của Ngài, có một vị trưởng giả có vô lượng tài bảo không thể kể tính được. Sau khi trưởng giả này qua đời, vợ và con đều tự sống riêng. Người con ham mê sắc dục, có lần thấy một dâm nữ, trong lòng ham muốn nên lấy trăm lạng vàng để mua vui một đêm. Trải qua nhiều năm như vậy, tài vật dần dần cạn kiệt không còn gì nữa. Từ đó, dâm nữ từ chối mọi ham thích của người con. Khi gã nài nỉ để mua vui một đêm, thì dâm nữ nói rằng: “Nếu anh có thể cho tôi một bông hoa đẹp, tôi sẽ bằng lòng”.

Lúc ấy người con trưởng giả suy nghĩ: “Nhà ta không còn vật gì để mua được hoa cho dâm nữ, trong tháp vua hiện giờ chắc chắn có hoa đẹp, ta sẽ lấy trộm đem cho nàng và nàng sẽ phục vụ ta”. Gã muốn trộm hoa nhưng tháp có người coi giữ, nên không thể lấy được. Chàng ta bèn chui qua lỗ trống để vào tháp và trộm được hoa đem cho dâm nữ. Qua một đêm hành lạc, ngày hôm sau toàn thân chàng ta đầy lở loét, gây đau đớn khổ não không thể tả. Gã liền nhờ các thầy thuốc chữa trị, họ đều nói rằng: “Cần phải có gỗ Ngưu đầu chiên-đàn để thoa lên ghẻ thì mới trị lành.”

Lúc ấy gã nghĩ rằng trong nhà chẳng còn tài vật, nên gã bèn bán ngôi nhà, được sáu mươi vạn đồng tiền vàng và mua được sáu lạng gỗ Ngưu đầu chiên-đàn trị ghẻ. Gã nói với thầy thuốc: “Căn bệnh hiện nay của tôi thuộc về tâm bệnh, các ông chỉ trị bên ngoài làm sao hết được”. Nói xong, gã bèn đem sáu lạng gỗ Ngưu đầu chiên-đàn mà mình đã mua nghiền thành bột, rồi bỏ vào trong tháp, phát thệ nguyện rộng lớn:

“Ngày xưa Đức Như Lai đã tu các khổ hạnh, thệ nguyện cứu độ làm cho chúng sinh thoát khỏi ách nạn mà họ mắc phải, nay thân con một đời đọa đầy khổ khổ, cúi xin Thế Tôn từ bi thương xót trị bệnh cho con.” Phát lời thệ ấy rồi, người con trưởng giả liền lấy hai lạng chiên-đàn bột để bồi thường cho bông hoa trị giá hai lạng và tận lòng cúng dường hai lạng tô bên tháp để cầu xin sám hối.

Lúc ấy các mụn ghẻ liền được trị lành, các lỗ chân lông thoáng ra mùi thơm hương chiên-đàn. Nghe hương thơm ấy, người con trưởng giả vui mừng khôn xiết, phát nguyện rồi ra đi.

Nhờ công đức ấy, nên người con trưởng giả không bị đọa vào đường ác, thường sinh lên cõi trời, cõi người đều có mọc lên hoa sen đẹp đẽ, các lỗ chân lông luôn tỏa mùi thơm hương chiên-đàn.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, con của vị trưởng giả dùng bột chiên-đàn tô tháp cúng dường thời ấy, nay chính là vị Bích-chi-phật kia.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M